

Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri

MIJLOCIRE

Pastor BENIAMIN DRĂDICU
Biserica Pentecostală
„Eben-Ezer” Castellon, Spania

**De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos
Isus vor fi prizonieri.** (2 Timotei 3:12)

Libertatea de credință este unul dintre drepturile esențiale ale persoanei umane, și este evidențiată în Articolul 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Cu toate acestea, creștinii din peste 50 de țări din lume nu se bucură de acest drept, sau acesta este afectat într-o mare măsură.

Libertatea de credință include libertatea de gândire și de conștiință, libertatea de a-ți exercita credința și libertatea de a-ți putea schimba religia.

„Persecuția împotriva creștinilor este definită ca fiind orice ostilitate îndreptată împotriva unei persoane sau comunități, motivată de identificarea acesteia cu persoana lui Isus Hristos. Este orice tratament nedrept suferit de către creștini din cauza credinței lor. Nu este vorba doar de violarea dreptului de a-și alege propria religie, ci de orice fel de discriminare”. În acest mod definește organizația protestantă **Open Doors** dramatica situație în care se află peste 260 de milioane de creștini din toată lumea.

Doar în ultimul an, 2983 de creștini au fost asasinați pentru credința lor, 9488 de biserici sau edificii creștine au fost atacate și 3711 credincioși au fost arestați fără a fi judecați, condamnați sau întemnițați.

Open Doors, deosebește două tipuri de persecuție:

1. Opresiunea, care raportată la activitatea zilnică a unui creștin, poate fi evidențiată în cinci domenii:

- Domeniul privat – adică cum interferează persecuția asupra conștiinței individului
- Domeniul familial – unde persecutorul dorește să intervină în procesul de transmitere a credinței, generației următoare.

- Domeniul social – prin care se dorește implicarea vecinilor și a comunității locale la marginalizarea minorității creștine.

- Domeniul național – adică posibilitatea creștinilor de a putea sau nu să participe la viața publică.

- Domeniul eclesial – care se evidențiază prin libertățile de care sunt privați creștinii ca și comunitate.

2. Violența, care poate să fie corporală sau materială, și care se manifestă în oricare din domeniile enumerate mai sus. În acest caz,

persecutorul manifestă asprime, brutalitate, constrângere, încercând în felul acesta să reducă sau să anihileze activitatea creștinilor, și/sau să-i pedepsească pentru nesupunere.

Persecuția nu este rezultatul întâmplării, ci este premeditată și organizată. Așa cum am văzut mai sus, aceasta pleacă de la nivele medii de opresiune și merge până la violarea drepturilor fundamentale, cum ar fi negarea accesului la educație și la un loc de muncă. Pe termen lung, poate ajunge la un nivel de persecuție severă, ceea ce duce la un tratament al creștinilor ca persoane de mâna a doua, cărora nu li se respectă nici drepturile de bază.

„Majoritatea oamenilor cred că vorbim de persecuție doar atunci când un pastor este arestat sau asasinat”, comentează site-ul Persecution.org. „În realitate, persecuția este o problemă sistematică și multidimensională care înseamnă sărăcie generatională, deficit masiv de educație, discriminare profesională, respingerea unor drepturi legale de bază, lipsa de acces la asistență juridică, etc”.

Ron Boyd-MacMillan, directorul de Investigații și Strategie de la Open Doors, afirmă că sunt patru cauze care se află la originea persecuției în toată lumea:

- Extremismul islamic
- Opresiunea comunistă
- Naționalismul extremist
- Intoleranța religioasă și seculară

În acest sens, evidențiază că „principala schimbare observată în ultimii 30 de ani a fost substituirea opresiunii comuniste de către extremismul islamic, ca fiind principalul prigonitor al creștinilor în toată lumea”.

1. Prima sursă a persecuției în zilele noastre este **fundamentalismul islamic**. Acesta se bazează pe o interpretare literală a Coranului, care, conform acestei interpretări, incită la a-i ucide pe necredincioși (vezi Sura 2, vers. 193).

Fundamentalismul islamic a luat o formă tot mai agresivă spre finalul secolului XX, după ce în prima jumătate, majoritatea statelor musulmane și-au obținut independența. Ciocnirea cu civilizația „creștină” occidentală, foarte dezvoltată economic și liberală din punct de vedere etic, a dus la adâncirea clivajului dintre cele două culturi, iar cei ce au avut de suferit au fost tocmai creștinii din respectivele țări,

„Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup.”
(Evrei 13:3)

ce erau identificați ca dușmani ai poporului și pioni ai occidentului „decăzut”. La aceasta trebuie să mai adăugăm Revoluția Islamică din Iran, din 1969, care a furnizat în bună parte ideologia fundamentalismului islamic, pe componenta șiită, precum și situația instabilă din Afganistan, care a furnizat ideologia pe componenta sunită. Avântul economic fără precedent a țărilor din zona Golfului Persic, rezultat din vânzarea de petrol, a asigurat finanțarea.

Țările din această categorie, cele mai ostile creștinismului, sunt Afganistanul, Iranul, Pakistanul, Irakul, Arabia Saudită, Yemen, Siria, Libia, Somalia, Egiptul, Algeria, Nigeria, etc.

În **Pakistan**, în special în zona Lahore, comunitatea creștină s-a confruntat cu atentate sângeroase, (vezi atacul din martie 2017, din ziua de Paște, cu 65 de morți și 200 de răniți) incendieri de biserici, pastori arestați și judecați sumar, precum și alți creștini arestați, pe baza unor legi foarte stricte privind blasfemia. Orice afirmație făcută de un creștin, care ar pune în inferioritate islamul, este interpretată ca blasfemie, iar cel vizat este pasibil inclusiv de pedeapsa capitală. Conform Comisiei pentru Libertate Religioasă Internațională din Statele Unite, Pakistanul folosește educația din școli pentru a ataca minoritățile religioase, în special pe cea creștină. Astfel, în manualele școlare, creștinii pakistanezi sunt denumiți ca și „**opresori colonialiști, antipatrioți, persoane străni și inferioare**, etc”. Aceste manuale prezintă eronat diverse fapte istorice, cu scopul de a deforma realitatea.

O situație cu totul deosebită este întâlnită în **Nigeria**, unde de câțiva ani buni, creștini sunt masacrați, depredați de bunuri și expulzați de pe proprietățile lor, sub privirile pasive ale guvernanților și ale comunității internaționale. Persecuția în Nigeria are două surse. Pe de-o parte aceasta survine din partea grupării teroriste Boko Haram, în nord-estul țării și pe de altă parte din partea militanților Fulani, în zona centrală, care au distrus sute de biserici și au omorât mii de creștini. Doar în primele două luni ale acestui an, se estimează că aproximativ 350 de creștini și-au pierdut viața în Nigeria. Există cifre, avansate de o organizație neguvernamentală, care spun că în perioada 2015 – 2020, între 11500 și 12000 de creștini, și-au pierdut

viața în această țară, în care totuși numărul creștinilor nu este deloc de neglijat (aprox. 46,6 %).

Vești bune, au apărut în ultimul timp dinspre **Sudan**. În anii trecuți, regimul militar de la Khartoum era foarte ostil creștinilor, aceștia asistând neputincioși la demolarea bisericilor (pe motiv că nu aveau autorizație), la arestarea pastorilor și la marginalizarea credincioșilor. În schimb, în ultimul an, după căderea regimului lui Omar al-Bashir, lucrurile par să se schimbe, guvernul actual dând legi în favoarea libertății religioase. Conform acestor legi, convertirea de la islam la creștinism nu mai constituie un delict. „Am eliminat articolul 126 din Legea Criminală a Sudanului și am garantat egalitatea și libertatea religioasă a cetățenilor”, a comentat ministrul justiției Nasredeen Abdulbari, în iulie 2020. „Acest lucru nu este altceva decât răspunsul la rugăciunile făcute timp de mulți ani de toți creștinii din întreaga lume. Recunoaștem și laudăm efortul guvernului pentru a asigura respectul pentru drepturile omului pentru toți cetățenii din Sudan, indiferent de credință, sex sau etnie”, a declarat Jo Newhouse, purtătorul de cuvânt al organizației Open Doors din Africa Subsahariană. Cu toate acestea, încă mai este un drum lung de parcurs, deoarece organizațiile islamice, puternice și influente, nu vor ceda atât de ușor.

O situație interesantă, cu multe aspecte pozitive, este întâlnită în **Iran**. Oficial, această țară, cu un regim teocratic, în care liderul suprem este ayatollahul Ali Khamenei, 99,4 % din populație este de religie islamică. Puținele biserici existente sunt strict supravegheate, pastorii sau creștinii obișnuiți sunt arestați din motive minore, alții sunt pedeșiți brutal (cum ar fi biciuirea în public), iar convertirea de la islam la altă religie este pedeșită cu moartea pentru bărbați și închisoare pe viață pentru femei. De aceea mulți creștini își practică credința în secret, bisericile din case fiind locul de închinare al acestora.

În schimb, anul acesta un sondaj independent, efectuat de GAMAAN, un grup de investigații cu sediul în Olanda, scoate în evidență o cu totul altă realitate decât cea oficială. Deși unii sunt sceptici cu privire la aceste cifre, sondajul on-line, efectuat pe un

eșantion de 50 000 de iranieni (90 % dintre aceștia rezidenți în Iran), arată că doar 32,2% dintre iranieni se declară musulmani șiiti. În continuare, 22,2% se declară fără religie, 8,8% sunt ateii, 7,7% zoroastrieni, 5,8% agnostici, etc. Creștinii ar reprezenta 1,5% din populație, ceea ce presupune că peste 1000000 de iranieni se declară ca fiind urmași ai lui Isus. Sondajul a fost publicat în luna septembrie 2020 în revista Christianity Today.

Despre creșterea semnificativă a creștinismului în Iran vorbesc și unele televiziuni creștine ce transmit în zonă, a căror programe sunt interceptate de populația iraniană. Astfel Mohabat TV, a fost informată de 324 convertiri în luna martie 2019, această cifră crescând de 10 ori, 12 luni mai târziu, cu 3 088 noi convertiri, ca rezultat al misiunii efectuate de acest canal creștin.

Din septembrie 2015, când postul de radio SAT – 7 a deschis un serviciu de chat ce oferă anonim și securitate, în câteva luni, peste 60000 de iranieni și-au descărcat Biblia în totalitate sau porțiuni ale acesteia. Aplicația de mesagerie App, numită **Telegram**, permite ascultătorilor să trimită mesaje anonime la SAT – 7, care le poate pune la dispoziție programe creștine și să-și descarce Biblia.

La toate acestea ar mai trebui să adăugăm situația practic imposibilă a creștinilor din Afganistan sau Somalia, a persecuției și a războiului din Siria sau Irak, a persecuției din Egipt sau Libia, a bisericilor închise din Algeria și a opresiunii sistematice și organizate la care sunt supuși creștinii din Turcia, dar spațiul nu ne mai permite.

2. Opresiunea comunistă – Coreea de Nord, China, Vietnam, Laos, Cuba

Au trecut deja 30 de ani de când România a scăpat de regimul comunist, iar amintirile persecuției din acea vreme au fost acoperite treptat de oportunitățile noilor vremuri, cumulate cu schimbarea de generație și interesul destul de scăzut al istoricilor contemporani (cu câteva excepții) de a reflecta în cărțile de specialitate, persecuția la care au fost supuși neoprotestanții.

În schimb, acest tip de persecuție, generată de un stat totalitar, cu o ideologie foarte strictă, în special de factură

(continuare în pag. 20)

(urmărire din pag. 23)

ateistă, încă mai este exercitată în câteva țări din lume, milioane de creștini fiind victimele unui tratament opresiv și chiar violent.

Cazul cel mai răsunător, când vorbim de acest tip de persecuție, este **Coreea de Nord**. Aceasta țară se află de mulți ani pe primul loc în clasamentul efectuat de Open Doors, și care este reflectat anual în Lista Mondială de Persecuție (World Watch List - vezi site-ul OpenDoors.org).

Principală cauză a persecuției în Coreea de Nord este statul. Timp de trei generații, întreaga țară este prizonieră ideologică, socială și personală, unei familii de dictatori paranoici, care se cred de esență divină. Creștinii trebuie să-și păstreze credința în secret, ei fiind văzuți ca și elemente ostile în societate și trebuie să fie eradicati. Datorită îndoctrinării continue ce impregnează constant întreaga țară, vecinii și chiar membrii familiei sunt vigilenți și trebuie să informeze autoritățile de orice activitate suspicioasă.

În special copiii sunt îndoctrinați în așa fel încât uneori aceștia își divulgă proprii părinți, crezând că fac un lucru bun. De aceea mulți părinți preferă să nu le vorbească nimic copiilor, referitor la credința lor, în special când aceștia sunt mici.

Dacă creștinii sunt descoperiți, și este suficient să fie prinși cu o Biblie asupra lor, nu doar că sunt deportați în lagărele de muncă, sau chiar asasinați pe loc, dar și familiile acestora împărtășesc aceeași soartă. Adunarea creștinilor pentru închinare este aproape imposibilă și dacă totuși unii au curajul să o facă, adunarea este organizată într-un secret absolut.

Recent a fost publicat un articol în publicația britanică The Sun, în care un dezertor din Coreea de Nord, povestește situația teribilă prin care a trecut într-un lagăr de muncă și despre torturile incredibile la care sunt supuși creștinii.

„Au venit să ne întrebe dacă vreunul din noi a fost la biserică sau la vreo casă de rugăciune. Sau dacă s-au întâlnit cu misionarii străini, ori dacă s-au rugat vreodată. Acestea au fost primele întrebări. A fost ceva foarte straniu pentru mine”. În timpul respectivului interogatoriu, Timothy a fost martorul unei bătăi incredibile suferite de un coleg de celulă, care a recunoscut că a fost la biserică. <https://www.thesun.co.uk/news/12634164/escape-north-korea-open-doors-timothy-cho-christian-persecution/>

China este o țară a contrastelor. Pe de o parte există tot mai multe informații care vorbesc de o creștere semnificativă a numărului creștinilor în această țară, cu o proiecție foarte favorabilă pentru anii următori, iar pe de altă parte, alte informații recente, vorbesc de o înăsprire a persecuției împotriva creștinilor în China.

Deși este destul de greu de estimat cu exactitate numărul de creștini din China, două studii, elaborate de Pew Research Center și Universitatea Purdue, la începutul deceniului, relatau la acea vreme că în această țară, ar exista aproximativ 65 de milioane de creștini, iar dinamica creșterii numerice este cea mai ridicată din lume.

„Pentru anul 2030, este posibil ca populația creștină din China, inclusiv catolicii, să treacă de 247 de milioane, devenind astfel congreagația cea mai numeroasă din lume, înaintea unor țări precum Mexic, Brazilia și Statele Unite”, a spus Fenggang Yang, profesor de sociologie la Universitatea Purdue, ziarului The Telegraph în 2014.

În același timp, persecuția a fost și ea în continuă creștere. Ascensiunea liderului chinez Xi Jinping și dorința acestuia de a avea un control total asupra populației, a dus în mod implicit la o supraveghere

tot mai accentuată a minorităților religioase, în special a celei creștine.

Conform site-ului The Epoch Times, autoritățile chineze desfășoară un control riguros asupra bisericilor, folosind diverse metode:

- În 2017, autoritățile din provincia Zhejiang, provincie cu un număr mare de creștini, au emis un ordin prin care se instalau camere de supraveghere în biserici, spre surprinderea liderilor și a credincioșilor.

- În 2018 s-a emis o lege prin care se restricționau drastic publicațiile religioase on-line. Astfel, materialele religioase trebuie să dispună de licență oficială, pentru a putea fi publicate. Nu se permite publicarea de poze sau texte care cheamă la rugăciune sau cântare, de exemplu.

- În 2014, în aceeași provincie Zhejiang, s-a emis un ordin prin care crucile de pe biserici trebuiau îndepărtate, dacă nu se încadrau în noile norme emise de guvern. Conform acestor norme, crucile nu trebuiau instalate pe edificii, ci pe fațadele acestora, culoarea acestora trebuia să fie în armonie cu fațada, iar dimensiunea crucii să nu depășească 10% din înălțimea fațadei. Site-ul Gospel Herald a raportat că peste 1200 de cruci au fost dărâmate în doar un an și jumătate

de la emiterea ordinului, în Zhejiang, iar bisericile afectate au fost în principal cele oficiale, recunoscute de stat. Ordinul a fost extins și în alte provincii din China, iar pastorii care s-au opus acestui ordin au fost arestați.

- În ultimii doi ani, bisericile din case, considerate clandestine de guvernul de la Pekin, au cunoscut o înăsprire a controalelor autorităților, care au dus la arestări și închisoare. Astfel, în perioada Crăciunului din 2018, peste 100 de credincioși din Biserica Ploaia Timpurie din Chengdu au fost arestați, pe motiv că biserica nu era autorizată. Bob Fu, de la organizația China Aid, a declarat că în 2018, s-au cunoscut peste 10 000 de arestări ale credincioșilor, în comparație cu 3 000 în anul 2017.

- În 2016, guvernul chinez a emis ordine privind educația copiilor ce aparțineau minorităților religioase. Conform acestor ordine, părinții nu puteau să organizeze, să atragă sau să-i forțeze pe minori să participe la serviciile religioase. Orice persoană sau grup, ce observă părinții care-și educă copiii în religia proprie, are dreptul să-i oprească sau să-i denunțe autorităților. Diverse biserici s-au văzut obligate să suspende serviciile de caticheză sau să organizeze tabere de vară pentru tineri.

- Același Bob Fu, de la China Aid, a prezentat în 2018 Camerei Reprezentanților din Statele Unite, un plan al guvernului chinez de a adapta Biblia la realitatea din China. Astfel, Biblia trebuia re-tradusă sau re-scrise acele comentarii biblice, pentru a se ajunge la o înțelegere „corectă” a textului și pentru a se găsi similarități cu socialismul. Conform noii directive, Biblia nu trebuie să pară „occidentală” ci trebuie să pară „chineză”, și să reflecte etica confucianistă și socialistă.

O situație similară este întâlnită în **Vietnam**, unde autoritățile comuniste, în colaborare cu populația locală, restrâng libertățile minorității creștine. În mare parte, creștinii din Vietnam aparțin unei minorități etnice, motiv pentru care sunt considerați trădători de țară. Populația locală este incitată să-i denunțe pe creștini, să le întrerupă întrunirile, să-i lovească și să-i expulzeze din comunitatea locală, fiind deposedați de terenuri și alte proprietăți. Opresiunea este extinsă și la nivel familial, unde părinții rup legăturile cu copiii credincioși, sunt excluși de la moștenire sau chiar forțați să divorțeze de partenerul creștin.

Laos, vecină cu Vietnam, de religie oficială budistă și cu un guvern comunist, este o altă țară complicată pentru comunitatea creștină. Atât autoritățile guvernamentale, cât și cele locale, în colaborare cu populația, sau cu liderii religioși, sunt instrumentele prin care minoritatea creștină este marginalizată, persecutată sistematic și ținută sub un control strict și permanent.

O situație care nu se poate neglija este cea din **Cuba**. Regimul comunist din insula din Caraibe, deși oficial revendică libertate religioasă deplină, ține sub un control strict comunitatea creștină, în special pe cea evanghelică. Se aștepta ca regimul post Castro, să fie unul mai deschis, în special datorită unui aparent dezgheț a relațiilor cu Statele Unite, dar realitatea din teren este cu totul alta.

Creștinii evanghelicici din Cuba, ce reprezintă aproximativ 10% din populație, sunt grupați în trei categorii (conform unui articol din The Christian Post).

- Bisericile protejate (aproximativ 8% din totalul evanghelicilor), ce acceptă teologia eliberării, și sunt grupate în Consiliul Bisericilor din Cuba. Aceste biserici elogiază guvernul și libertatea religioasă din Cuba, dar nu reprezintă nici pe departe realitatea în general.

- Bisericile oprite, ce reprezintă 80% din evanghelicici, ce au ca obiectiv principal învățătura Evangheliei și nu politica guvernului, au suferit o severă persecuție în secolul trecut. Deși după 1990 situația s-a îmbunătățit, aceste biserici încă se confruntă cu situații critice, nefiind recunoscute oficial, trebuind să se întrunească în case, pentru că nu au primit autorizație de construcție, altele sunt demolate din aceleași motive, proprietăți confiscate și liderii încă se pot confrunta cu arestarea și închisoarea.

- Bisericile ilegale și persecutate, sunt cele înființate după 1959, și care se confruntă cu cele mai dificile condiții. Deși unele din acestea ființează de mai bine de 30 de ani, încă nu se pot înregistra la Ministerul de Justiție din Cuba. Zeci de pastori sunt hărțuiți și chiar arestați, unii dintre aceștia fiind judecați și condamnați într-un mod nedrept.

Deși Cuba a ridicat în 2015 restricțiile privind tipărirea și distribuția de Biblii, permisiunea este doar pe hârtie, deoarece guvernul comunist încă restrânge sistematic acest lucru, din motive puerile. Spre exemplu, în 2016, regimul de la Havana, a trimis înapoi în Statele Unite un lot de 17000 de Biblii, pe motiv

că versiunea NVI, nu este autorizată în Cuba.

3. Naționalismul religios – India, Birmania, Eritrea, Rusia

Acest tip de persecuție are la origine două surse. Pe de o parte persecuția este implementată de aparatul de stat, care de obicei este unul dictatorial, ce controlează totul, iar pe de altă parte, persecuția survine din partea religiei majoritare, cu sau fără concursul guvernului.

Cazul cel mai cunoscut este cel din India. De când guvernul hindus, al președintelui Narendra Modi a ajuns la putere, persecuția împotriva creștinilor a cunoscut o creștere semnificativă. Sursa persecuției este naționalismul hindus, cu aprobarea tacită a guvernului. Liderii hinduși susțin că India aparține în exclusivitate acestei religii și că alte grupări cum sunt creștinii sau musulmanii trebuie eradicate, suprimate sau expulzate.

Bisericile creștine sunt ținta unor atacuri constante, violența fiind exercitată de grupări radicale, instigate de liderii hinduși, care acționează liber și fără frica de a fi trase la răspundere de autoritățile locale, regionale sau naționale. Creștinii ce provin din religia majoritară (hindusă) sunt cei ce suferă cea mai aprigă persecuție, fiind hărțuiți constant pentru a se întoarce la hinduism. Aceștia sunt agresați fizic și uneori chiar asasinați. Radicalii hinduși promovează campanii de reconvertire a apostatilor, cunoscute sub numele de „Ghar Wapsi” (întoarcerea acasă).

Iată câteva titluri din presa creștină internațională privitoare la persecuția creștinilor din India în anul 2020:

Puertasabiertas.org – „Naționaliștii hinduși inițiază o campanie împotriva convertirilor”; „Bisericile din India reclamă protecție pentru membrii săi”; „Persecuție extremă în India: șase creștini sunt asasinați în două luni”; „Statul indian Haryana poate să fie următorul în a adopta legi anti-convertire”.

Cristianpost.com – „Femeie asasinată brutal pentru că s-a convertit la creștinism”; „Creștinii din India observă o creștere dramatică a atacurilor în 2020”; „Extremiști hinduși dau foc unei biserici după ce i-au avertizat pe creștini să nu se mai adune”; „Șase familii de creștini primesc un ultimatum: îl neagă

(continuare în pag. 22)

(urmare din pag. 21)

pe Isus sau pleacă din zonă”; „Misionar creștin, tată a 4 copii este asasinat brutal în India”.

Persecution.org – „De ce India merită să fie calificată ca o țară deosebit de alarmantă”; „Credincioși ciuruți de gloanțe și asinați într-o biserică din statul Punjab, India”; „Serviciu religios asaltat de o mulțime de radicali hinduși în centrul Indiei”; „Comunitate de creștini devastată după un atac al extremiștilor”.

Un caz particular, deosebit de alarmant este cel din Eritrea. Această țară din estul Africii, este condusă de un regim totalitar, instalat în anul 1993, având în frunte un dictator paranoic ce dorește să controleze totul. Creștinii sunt ținta atacurilor forțelor regimului, pentru că sunt considerați agenți ai occidentului. Pe de altă parte, sursa persecuției este și protecționismul denominațional, reprezentat de Biserica Ortodoxă din Eritrea (Biserica oficială, protejată de stat), și de islamismul radical, în zonele controlate de musulmani. Creștinii protestanți (în special penticostalii) sunt marginalizați, sunt obligați să se înroleze în armată, au acces limitat la resursele comunitare și la ajutoarele sociale administrate de stat. Credincioșii convertiți, atât de la islam, cât și din biserica ortodoxă, sunt ținta predilectă, suferind agresivități fizice și alte privațiuni, din partea comunității și a familiilor acestora. În ultimul an, forțele de securitate ale statului au efectuat mai multe razii, din casă în casă, arestând sute de creștini. Datorită acestei persecuții extreme, mii de creștini au fugit sau încearcă să fugă din țară.

„Situația în Eritrea este cu adevărat disperată pentru acei ce doresc să se închine lui Hristos”, se arată într-un articol din persecution.org. „Această țară și-a „câștigat” numele de Coreea de Nord a Africii, datorită izolării extreme timp de decade, și a unei totale lipse de respect pentru drepturile omului. Rugați-vă pentru noi, frații și surorile voastre din Eritrea, ce suferă zilnic pentru credința lor”.

O situație oarecum similară o găsim în Myanmar (Birmania) și Sri Lanka, două țări cu o majoritate budistă, în care creștinii sunt persecutați de grupările radicale majoritare, sub privirile

tolerante ale guvernelor. Situația cea mai critică o îndură cei ce se convertesc de la budism, aceștia fiind persecutați de comunitatea locală, ba chiar de cei din propriile familii, fiind considerați trădători. Aceștia suferă marginalizarea și discriminarea, fiind chiar expulzați din comunitățile rurale unde locuiesc și deposedați de bunuri. În Myanmar, peste 100 000 de creștini trăiesc în tabere de refugiați, datorită războiului nesfârșit din nordul țării, dintre armata guvernamentală și grupările insurgente. În aceste tabere, creștinii se confruntă cu lipsa de alimente și medicamente. În multe cazuri, grupările radicale budiste au pus stăpânire pe localurile bisericilor, transformându-le în temple budiste.

Această formă de persecuție, unde naționalismul religios este combinat cu totalitarismul politic, este întâlnită și în fostele republici sovietice din Asia Centrală: Uzbekistan, Tadjikistan, Kazahstan, Turkmenistan. Aceste țări, de religie majoritară musulmană și controlate de guverne totalitare, sunt foarte ostile creștinilor, în special celor de fond protestant. Chiar și bisericile tradiționale, cum este cea ortodoxă rusă sau armeană, sunt supravegheate strict de către guverne. Ca și în celelalte situații amintite anterior, situația cea mai complicată o au creștinii convertiți de la islam, care sunt persecutați atât de stat, cât și de familii și de societate în general. Majoritatea bisericilor protestante și evanghelice nu sunt înregistrate oficial (pentru că nu li se permite acest lucru), de aceea credincioșii sunt ținta raziilor poliției, în care sunt amenințați, amendați sau chiar arestați. Literatura creștină este interzisă, iar misionarii lucrează în majoritatea cazurilor în secret sau sub acoperire.

La acest capitol, trebuie să amintim și o țară europeană, care se vrea a fi un regim democratic. Această țară este Rusia, care în 2016 a emis o lege, pe motive „antiteroriste”, conform căreia orice activitate religioasă este permisă doar între zidurile unei biserici aprobate de guvern. Deci orice activitate desfășurată într-un cadru privat, în aer liber sau într-o tabără, de exemplu, este interzisă. De asemenea misionarii străini, au nevoie de autorizație statală, pentru a putea vorbi într-o biserică. Orice discuție particulară despre Isus, cu persoane de altă confesiune este considerată lucrare misionară și

este interzisă. Într-o notă explicativă ulterioară, se specifică faptul că sub incidența acestei legi vor intra și acele persoane care au făcut școli teologice în exterior, care nu vor putea sluji într-o biserică fără aprobarea statului.

Interesant este că biserica majoritară, subordonată Patriarhiei Moscovei, nu intră sub incidența acestei legi. De asemenea, și acest lucru ne amintește de vechiul KGB, cetățenii ruși au obligația să raporteze autorităților activitățile ilegale, în caz contrar fiind pedepsiți.

De atunci încoace, mulți pastori au fost amendați sau chiar arestați, pentru activități „ilegale”, iar misionarii străini sunt expulzați din țară.

4. Intoleranța religioasă și seculară – sau persecuția de tip „corectitudine politică”

Există și alte forme de persecuții în lumea noastră. Deși situațiile descrise mai sus descriu drama atâtor credincioși din întreaga lume și situația complicată în care aceștia se află doar pentru faptul că doresc să-l urmeze pe Hristos, în ultimul timp se observă o tendință spre persecuție chiar și în țările așa zis libere. Tot mai multe persoane, grupuri sau biserici sunt ținta atacurilor verbale, sau „legale” ale diferitelor organizații ce se consideră ofensate, discriminate sau marginalizate.

Termenul *political correctness* sau politically correct, conform Oxford language, se referă la evitarea expresiilor, formelor și acțiunilor prin care sunt percepute, care exclud, marginalizează sau insultă grupurile de persoane defavorizate social sau marginalizate.

Wikipedia definește termenul, preluat în engleză ca Political Correctness (prescurtat PC) ca fiind o expresie utilizată pentru a descrie limbajul, politicile, măsurile sau strategiile instituționale de înlocuire a expresiilor și termenilor din limba curentă care pot jigni minorități etnice, de gen, orientare sexuală, religioase, persoanele cu handicap fizic sau psihic, în vârstă, de altă rasă, etc

Acest concept, prin definiție, pornește de la o bază cu conotații bune, dacă ne referim la acele minorități cu adevărat defavorizate. Dar de aici și până la ceea ce se întâmplă cu adevărat în practică în ziua de azi este distanță lungă. Politicile actuale, de tip Political Correctness, promovate de guvernele de stânga, au luat dimensiuni îngrijor-

rătoare în țările occidentale, unele fiind de-a dreptul absurde, ba chiar comice. Câteva exemple:

Deputata finlandeză Päivi Räsänen, care a fost ministru de interne timp de 4 ani, este investigată de poliție și posibil să fie trimisă în judecată pentru incitare la ură contra minorităților sexuale. În 2019 deputata a publicat pe Instagram o poză cu versetele din Romani 1:24 – 27, însoțită de un comentariu contra Bisericii Evanghelice Luterane din Finlanda, care dorea să participe oficial la Helsinki Pride 2019. „Nu sunt îngrijorată pentru mine, a spus Räsänen. În schimb sunt îngrijorată că citarea unor versete din Scriptură poate să fie considerată ilegală. Sper ca acest lucru să nu ducă la autocenzură între creștini”

Judecătorul creștin Richard Page, din Marea Britanie, a fost destituit în 2016 din funcție de către Lord Chancellor, după ce și-a împărtășit convingerile lui personale într-un interviu la BBC, despre adopția de copii de către cuplurile de homosexuali, opinia lui fiind că nu există probe suficiente care să demonstreze că o astfel de decizie este în interesul superior al copilului.

Interviul avusese loc cu un an în urmă, când judecătorul a fost invitat la o emisiune la BBC, de către reporterul Caroline Wyatt. La acel interviu, Richard Page a spus: „Responsabilitatea mea ca judecător, era să decid ce consideram eu că era mai bine pentru copil și senzația mea a fost că era mai bine pentru el ca un bărbat și o femeie să fie părinții lui adoptivi”.

Domnul Page, de 69 de ani, ce a lucrat ca judecător de familie timp de 15 ani la Judecătoria Centrală de Instrucție din Kent, avea mai puțin de o lună până ce îi expira mandatul de judecător (ca apoi să se pensioneze). Cu toate acestea Lordul Chancellor, Ministru al Guvernului, Michael Gove, l-a destituit din funcție, folosind acest caz pentru a face o declarație politică.

Un alt caz care este pe rol în Marea Britanie, este cel al lui Kristie Higgs, mamă a doi copii, ce a fost dată afară de la școala unde a lucrat ca și asistentă pastorală, timp de 6 ani. O persoană anonimă a denunțat-o pe Kristie după ce aceasta și-a exprimat pe Facebook îngrijorarea față de lecțiile de educație sexuală de la școala primară pe care o frecventa fiul ei. Îngrijorarea acestei femei a devenit tema multor părinți în urma implementării programului RSE

(educație sexuală pentru minori) în școlile din Anglia. Cazul a fost judecat recent de către Tribunalul muncii care a decis că femeia nu a suferit nici discriminare și nici hărțuire, deci rămâne concediată. Kristie a anunțat că va lupta mai departe, făcând recurs la instanțele superioare.

Un caz răsunător a avut loc în Statele Unite în anul 2014, când primărița orașului american Houston, a somat prin citație judecătorească, pe toți pastorii creștini din oraș, să predea caietele cu conținutul tuturor predicilor pe care le rostesc de la amvon.

Obiectivul urmărit de edilul orașului american nu era altul decât de a identifica pe acei pastori care au curajul să abordeze în predicile lor subiectul atât de discutat în vremurile noastre, cel al homosexualilor. Problema este că, trecând peste opțiunile personale ale doamnei Anicce Parker, ea a găsit sprijin în guvernul local al orașului și, mai mult, a găsit sprijin în justiție, în demersul ei.

Amintim aici și un exemplu de-a dreptul comic (dar real). O școală din Seattle, Statele Unite, a schimbat denumirea ouălor de Paște în „sfere de primăvară”, pentru a nu insulta pe elevii ce nu sărbătoresc Paștele. Astfel de exemple sunt cu duimul în peisajul contemporan.

Am putea vorbi aici de alte zeci, poate chiar sute de cazuri, prin care creștini obișnuiți, pastori sau funcționari publici, au trebuit să ajungă la tribunal, unde în cele mai multe cazuri au pierdut, deoarece pentru ei libertatea de conștiință sau de credință era mai presus decât aceste legi abuzive, emise în numele așa zisei toleranțe, a respectului și a egalității. Amintim aici cofetarii sau florarii creștini ce au refuzat să ofere servicii cuplurilor gay, pe acei funcționari ce au refuzat să emită certificate de căsătorie pentru persoanele de același sex (vezi cazul Kim Davis), pe pastorii sau consilierii ce oferă asistență spirituală persoanelor de orientare gay sau transgender, pe medicii și asistenții medicali ce refuză să participe la avorturi sau operații trans etc. Lista este lungă și probabil că, parafrazându-l pe autorul Epistolei către Evrei, nu ne-ar ajunge timpul să vorbim despre toți acești eroi ai credinței, pe care îi vom cunoaște doar în ziua răsplătirii.

La ce ne putem aștepta în viitor? Nu ne putem aștepta la altceva decât să se împlinescă Scriptura: toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigonii (2 Timotei 3:12). Grupurile

LGBTQ sunt foarte vocale, bine organizate, asistate juridic de oameni influenți și finanțate corespunzător. De fapt, așa cum declarau unii dintre liderii acestor grupuri, bătălia lor este aproape câștigată. Au de partea lor guvernele, presa, instituțiile de învățământ, firme multinaționale, oameni de afaceri, precum și o societate adormită și indiferentă, așa cum s-a putut vedea și în România în cazul referendumului pentru familie din 2018. Singura instituție care se mai opune unor astfel de schimbări, cu puternice conotații morale și sociale în generația următoare, este Biserica. Dar din păcate și aceasta, a lăsat garda jos, capitulând sau resemnându-se în fața tăvălugului care vine. Așa cum am amintit de Biserica Luterană din Finlanda, mai putem adăuga aici aproape toate bisericile protestante din prima generație, care s-au conformat acestor tendințe și culmea, găsind argumente biblice. Ce vor face celelalte biserici, cele tradiționale (catolică și ortodoxă) sau cele evanghelice? Există doar două opțiuni: să țină steagul sus sau să-și plece genunchiul sub jugul robiei.

5. Cum trebuie să ne raportăm noi la persecuția religioasă

Primul lucru pe care trebuie să-l facem noi, pentru frații prigonii din lumea întreagă, este să ne rugăm pentru ei. Dar rugăciunea trebuie să depășească bariera generică, și să meargă înspre aspectele concrete, având în vedere țări, grupuri sau persoane. Scopul unui material ca acesta este, printre altele, tocmai informarea cititorilor despre dimensiunea fenomenului și nevoile urgente ale fraților prigonii. Iar una dintre nevoile principale este tocmai sprijinul în rugăciune.

Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri ... este îndemnul din Evrei 13:3, prin care apostolul ne îndeamnă să ne identificăm cu aceștia, să suferim împreună cu ei, și se subînțelege de aici, să mijlocim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune pentru ei.

Există mai multe surse de unde ne putem informa în ceea ce privește persecuția la nivel mondial în vremea noastră. Organizația Fondul Barnabas, de exemplu, expune zilnic pe rețelele de socializare un material numit „rugăciunea zilnică”, în care prezintă cazuri concrete. Agenția Penticostală de Misiune Externă, prezintă, de asemenea periodic, subiecte de rugă-

(urmărire din pag. 23)

Aceasta este o soluție care nu dă rezultate pe termen lung, iar pe de altă parte, este aproape imposibil de pus în practică în zilele noastre și mă refer aici la opresiunea ideologică la care asistăm. În schimb poate să fie o soluție atunci când vorbim de o persecuție intensă, violentă. Însuși Domnul Isus a spus: *când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta...* (Matei 10:23).

Există o a patra atitudine și aceasta este confruntarea. Profetul Ilie s-a dus înaintea împăratului Ahab, fiind conștient de pericolul la care se expune, dar i-a spus acestuia adevărul. Ioan Botezătorul a mers să se confrunte cu Irod, spunându-i că trăiește în păcat, iar apostolul Pavel, le predică demnitarilor romani și iudei despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare (F.A. 24:25). Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „*Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbelii.*” (Matei 10:16).

Deci, Domnul Isus ne trimite în lume, să ne confruntăm cu ea. Trebuie să dovedim chibzuință, adică să cântărim bine situația, dar să nu pierdem oportunitățile și în același timp să dovedim caracter. Vocea creștinilor trebuie să fie auzită în vremea noastră. Nu putem și nu trebuie să sacrificăm adevărul de dragul păcii, sau mai rău, de dragul confortului. Vocea creștinilor trebuie să îmbrace două forme: cea a proclamării, când ne expunem credința, valorile și speranța și cea a răspunsului, când ni se cere să dăm socoteală de nădejdea care este în noi. Prima, din proprie inițiativă, iar a doua, atunci când alții ne provoacă.

Mai există o formă prin care ne raportăm corect la persecuția religioasă. Aceasta este cea a colaborării cu organizațiile și persoanele implicate în evanghelizare / misiune în țările ostile creștinismului. Agenția Penticostală de Misiune Externă (apme.ro), oferă informații despre misionarii săi, majoritatea acestora lucrând în țări ostile creștinismului, despre slujirea lor și despre nevoile lor.

De asemenea, agenția prezintă posibilitățile de colaborare / implicare, pentru ce doresc să facă acest lucru.

Organizația Open Doors are de puțin timp o filială și în România, aceasta, prin intermediul site-ului www.portideschise.org, oferind posibilități de implicare celor ce doresc să facă ceva pentru frații prizoniți din lumea întreagă.

Apostolul Pavel era închis pentru Evanghelie, iar unii dintre frați, fiind interesați de soarta lui, au ajuns ei înșiși să se identifice cu cauza acestuia și să vestească la rândul lor Evanghelia: „*Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.*” (Filipeni 1:14)

Dumnezeu să ne dea putere să ne aducem aminte de cei ce sunt în lanțuri ...să ne identificăm cu ei, să ne rugăm pentru ei, să le susținem cauza și să ne implicăm, în măsura în care circumstanțele ne permit, pentru ca aceștia să poată să meargă înainte.